

🕒 13 mei 2020 om 03:00

COLUMN COCKY DROST

Toch nog iets geleerd van die dikke duif in mijn tuin

Er stond vanmorgen een dikke duif in mijn tuin. Ah, dacht ik even, er is vrede op komst. Of land in zicht. Of, dacht ik droefgeestig in de lijn van mijn huidige gemoedsgesteldheid, het is gewoon een dikke duif die toevallig in mijn tuin komt poepen.

Misschien verbaast het de lezer die me een beetje kent, maar ik heb momenteel wat moeite met optimistisch denken. Ik ben moe, kortaf, gestrest en ben het overzicht kwijt. Ik erger me om de haverklap aan ongeveer alles, en niets gaat zoals ik wil. Ik verlang naar stilte, naar een leeg huis, naar het me weer ergens op kunnen verheugen. Ik word dol van alle prikkels (lees: kinderen) die op me afkomen en iets van me moeten. Op de duif na gebeurt er weinig onverwachts – en dan is er ook nog de sluimerende zorg van ons huis dat nog niet verkocht is. Ik zit, kortom, niet zo lekker in mijn vel.

‘Maar lieve Cocky’, zei een vriendin toen ik mijn sombere gedachten met haar deelde, ‘je weet toch dat God voor jullie zorgt? Hij heeft zelfs de haren op je hoofd geteld, Hij zorgt voor de vogeltjes in het veld, wat zou je je dan zorgen maken?’

Ik benijd mijn vriendin. Zij heeft de gave om haar positieve gedachten direct om te zetten in positieve gevoelens en heeft derhalve aan een halve bijbeltekst genoeg om zich weer tiptop te voelen.

Zo iemand ben ik niet. Sterker nog: ik ben iemand die zich op dit soort zwaarmoedige momenten door bemoedigingen als ‘Weest in geen ding bezorgd’ alleen nog maar ellendiger gaat voelen. Want wat doe ik niet goed dat ik me zo somber

en lusteloos blijf voelen, terwijl ik weet dat God voor me zorgt? Ben ik – naast een verschrikkelijk mens – ook nog eens een belabberde gelovige?

Ik staarde naar de duif die uilig door mijn tuin zwalkte. Ik hoopte er een teken in te zien, een knipoog van boven. Maar ik ervoer geen enkele bovenzinnige verlichting. Ik zag alleen maar een duif die zijn duivenbestaan lijdzaam onderging.

Misschien is dat wat ik nodig heb: lijdzaamheid. Mezelf toestaan dat ik niet lekker in mijn vel zit, zelfs al weet ik dat er van Hogerhand voor me gezorgd wordt. Mezelf toestaan dat het me te veel is, zonder dat ik mezelf daarom een slap mens vind. Mezelf toestaan te lijden, zonder dat ik mijn lijden afdoe als aanstellerij.

Toch nog iets geleerd van de dikke duif.

[mail de redactie](#)